

Chích Chòe luyện nói

Ngày xưa ngày xưa, trong một khu rừng bốn mùa hoa thơm quả ngọt, có gia đình mẹ con chích choè.

Khi mới nở, Chích Chòe con có thân hình đẹp đẽ, lông mượt như nhung, thế nhưng không biết vì đâu mà cặp mỏ thì thật xấu xí.

Đến tuổi tập bay chuyên, Chích Chòe con biết tự mình đi xa kiếm mồi, đỡ dần giúp mẹ. Một lần, nó nhìn thấy một con châu chấu, bèn nhảy đến định dùng cặp mỏ bắt mồi. Bỗng xoẹt... con châu chấu tuột khỏi mỏ, bay vù mất. Chích Chòe tiếc ngẩn ngơ.

Một lần khác, nó chộp được một con bọ ngựa. Còn đang loay hoay vì cái mỏ bị lệch, không giữ được và thế là lại một lần nữa nó để con mồi trốn vào lùm cây. Hôm ấy, Chích Chòe đành chịu đói về nhà.

Chích Chòe buồn lắm, nó nghĩ mình chẳng làm được gì, chỉ ăn bám mẹ thôi. Ra suối soi mình bên dòng nước, thấy cặp mỏ méo xệch đi, Chích Chòe thấy buồn quá và oà khóc. Những giọt nước mắt nóng ấm của chú chim nhỏ rơi xuống nước và loang theo dòng suối.

Bỗng nhiên có một bà tiên hiện lên, đến bên Chích Chòe và ân cần hỏi:

- Làm sao con khóc?

- Bà ơi, mỏ của con thế này, con ngọng nghịu không nói được thành lời, con không hát được, kiếm mồi cũng không xong. Sau này đến lớp học, các bạn sẽ chê con nói ngọng, nói không tròn vành rõ chữ chẳng ai hiểu gì.

Bà tiên cười và dỗ dành:

- Con đừng quá lo. Bệnh của con vẫn chữa được, nhưng phải nhớ lời ta dặn...

Rồi bà tiên thắm thì với Chích Chòe câu gì đó khiến nó vui hẳn lên. Nó mở tròn đôi mắt, hỏi lại:

- Thật vậy ư bà? Con cảm ơn bà.

Nhưng bà tiên đã hoá phép biến mất từ bao giờ.

* * *

Chích Choè bay về nhà. Giữa đường, nó gặp một chị Vẹt có chiếc mỏ khoằm, khoác bộ áo xanh rất đẹp. Thấy Chích Choè, Vẹt ta kêu lên:

- Ôi, em Chích Choè đáng thương quá, lại đây ta cho mấy hạt ngô.

Chích Choè xòe đôi cánh ra hứng lấy món quà và cất tiếng ngọng nghịu:

- Em xin chị. Em xin chị. Em cảm ơn chị ạ.

Đã đến tuổi đi học, Chích Choè luôn đến lớp đúng giờ. Cô giáo Sơn Ca giảng bài, Chích Choè chăm chú lắng nghe và lẩm nhẩm đọc theo. Có lần, Chích Choè được gọi lên bảng. Nó đọc bài thơ, những câu thơ rất hay, nhưng quả thực là không ai hiểu được. Chiếc mỏ bẩm sinh dị tật đã tạo ra âm thanh khác, xa lạ với tiếng chim muông quanh rừng.

Các bạn ai cũng thương Chích Choè, nhưng chẳng ai có thể giúp được nó. Cô giáo Sơn Ca bảo:

- Con phải luyện nói dần dần, mới chữa được tật này. Chẳng ai làm thay được con việc này, con hiểu chưa?

Ở nhà Chích Choè lễ phép, gọi dạ, bảo vâng. Ra đường gặp người lớn, Chích Choè đều chấp đôi cánh, nghiêng người chào hỏi. Các bạn khác có chào cũng chỉ là làm qua loa cho xong chuyện. Còn Chích Choè,

mỗi khi cất tiếng nói, thì cái lưỡi cứng ra, vương vứu, nhưng nó cố diễn tả lời mình thật rành rọt:

- Cháu chào cô Chào Mào ạ!

- Em chào chị Sáo Nâu ạ!

- ...

Cứ thế, ai nghe cũng thấy vui lòng và khen Chích Choè ngoan.

* * *

Một lần, mẹ bị ốm.

Chích Choè một mình đi tìm bác sĩ.

Bay mỗi cánh, khi vừa sà xuống vạt cỏ, thì nó gặp Quạ già.

Quạ đang đói muốn bắt chim non ăn thịt. Chích Choè sợ quá, hai cái mỏ đánh vào nhau run cầm cập:

- Bác Quạ ơi, xin hãy tha cho cháu. Cháu phải đi tìm bác sĩ về chữa bệnh cho mẹ cháu. Mẹ cháu đang nằm ở nhà một mình...

Nghe giọng Chích Choè thống thiết, thật thà, Quạ già cảm động, không nỡ ăn thịt. Hấn tung đôi cánh đen ngòm bay lên không trung rồi liệng ra ngoài đồng...

* * *

Ban đêm, khi mọi người đi ngủ, trên cành cây cao một mình Chích Choè ngắm trăng và luyện giọng. Nó mang bài thơ nó thấy hay nhất ra đọc. Giữa đêm khuya tĩnh lặng, chỉ có lá rừng xào xạc, tiếng Chích Choè ngọng nghịu lan bay trong gió.

Một con rắn da xanh nghe tiếng chim non trong đêm. Nó trườn lên cành cây. Ngược đôi mắt ti hí nhìn về phía Chích Choè, chiếc lưỡi thè lè ra tưởng như sắp quăng người lên để bắt mồi. Chích Choè nhìn thấy Rắn, không hoảng sợ chút nào. Nó cất tiếng dịu dàng, tuy vẫn chưa được tròn vành rõ chữ lắm:

- Ôi, anh Rắn da xanh đấy ư? Em đang luyện giọng đây, anh nghe em đọc thơ xem có được không nhé?

Giọng Chích Choè dễ thương, lại thân thiện thế, Rắn thẹn quá, vội trườn đi chỗ khác.

Đêm trăng sáng, cả rừng liên hoan văn nghệ. Các loài chim trở tài múa hát. Cô Công khoe bộ váy sặc sỡ, múa xoè; chị Vẹt bắt chước tiếng người diễn kịch nói. Chị ấy nói đủ các giọng ông già, phụ nữ và trẻ con, rất hay. Bạn Họa Mi hát đơn ca, lại thêm bạn Sáo Sậu huýt gió đệm sáo. Tiết mục của hai bạn hay

quá khiến cả khu rừng lặng đi, gió thổi xào xạc, suối cũng ngừng chảy, chỉ còn có tiếng hát. Tiếng hát véo von, cao vút rồi lại chìm xuống như bản nhạc của thiên nhiên. Vui quá, bác Khiếu diện bộ trang phục nhung đen dẫn chương trình, nói liến láu, nhiều bạn nghe mãi mới hiểu...

Chích Choè đứng nép ở cành cây nghe, xem các bạn biểu diễn và cứ lăm nhăm theo tiếng hát. Đôi mắt của nó mở ra khép lại tạo thành chuỗi âm thanh bồng bênh, ríu ran trong gió.

Kể từ đó, Chích Choè càng ham mê tập nói, tập hát. Lạ quá, sau mỗi đêm ngủ dậy, cặp mắt của Chích Choè mềm mại hơn và dần dần đổi thay. Những âm thanh, tiếng hót của chú chim véo mỏ ngày nào giờ đây càng thanh thoát véo von hơn.

* * *

Băng đi đến nửa năm, qua một mùa lá rừng xanh mơn mớn đến lúc xuất hiện những tán lá ngả màu vàng. Không biết tự bao giờ cặp mắt chim dần dần cân đối, không còn bị véo lệch như trước nữa.

Rồi xuân đến...